

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Lenky Matyášové a soudců JUDr. Jakuba Camrdu a Mgr. Ondřeje Mrákoty v právní věci žalobce: J. N., zastoupený JUDr. Ivanem Peclem, advokátem se sídlem Zábrdovická 15/16, Brno, proti žalovanému: **Krajský úřad Jihomoravského kraje**, se sídlem Žerotínovo náměstí 3/5, Brno, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 8. 10. 2015, č. j. 62 A 9/2014 - 78,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se zamítá.**
- II. Žalovanému **se** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti **nepřiznává.**

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

Rozhodnutím 12. 2. 2013, sp. zn. SMUZN 15719/2011/DOP-ČÍ, Městský úřad Znojmo, odbor dopravy, zamítl námitky žalobce proti záznamům bodů v registru řidičů a tyto záznamy potvrdil. Odvolání žalobce proti uvedenému rozhodnutí zamítl žalovaný rozhodnutím ze dne 10. 1. 2014, č. j. JMK 42348/2013, sp. zn. S-JMK 42348/2013/OD/Ib.

Žalobou podanou ke Krajskému soudu v Brně (dále jen „krajský soud“) se žalobce domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného; zejména zpochybňoval spáchání přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bodu 5 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu), ve znění pozdějších předpisů, podle něhož se přestupku dopustí, kdo v rozporu s § 4 písm. b) a c) nezastaví vozidlo na signál, který příkazuje zastavit vozidlo nebo na pokyn „Stůj“ daný při

řízení nebo usměrňování provozu na pozemních komunikacích osobou k tomu oprávněnou. Daného přestupku se žalobce dopustil dne 6. 12. 2011. Žalobce tvrdil, že do křižovatky nejel na červenou, ale na signál k volné jízdě, tj. na zelenou, avšak dopravní okolnosti na křižovatce mu znemožnily pokračovat v jízdě a on v křižovatce „uvízl“, čímž křižovatku blokoval. Uvedl, že na místě s ním byl projednáván přestupek podle § 22 odst. 3 zákona o silničním provozu, nikoliv podle § 125c odst. 1 písm. f) bodu 5 tohoto zákona. Dále tvrdil, že při podepisování pokutového bloku dne 6. 12. 2011, série AL/2009, L 4721463, nebylo v tomto bloku uvedeno porušení § 125c odst. 1 písm. f) bodu 5 zákona o silničním provozu, a dovozoval, že pokutový blok byl dodatečně upraven a bylo do něj dopsáno „vjetí do křižovatky na červenou“. S ohledem na uvedené žalobce tvrdí, že byla zpochybněna průkaznost a způsobnost pokutového bloku coby podkladu pro zápis do evidenční karty řidiče.

II. Právní názor krajského soudu

Krajský soud v odůvodnění napadeného rozsudku konstatoval, že v řízení o námitkách proti provedenému záznamu bodů v registru řidičů je možno uplatňovat toliko námitky týkající se správného zaznamenání bodů na způsobitelném podkladu; správní orgány v řízení o námitkách nejsou oprávněny hodnotit skutkové okolnosti týkající se přestupku, který byl projednán v blokovém řízení, proto nelze přezkoumávat výtky žalobce vznesené proti nesprávným skutkovým zjištěním a neprovedení navrhovaných důkazů, v daném případě důkaz kamerovým záznamem.

Dále se krajský soud zabýval námitkou žalobce, že pokutový blok ze dne 6. 12. 2011, série AL/2009, L 4721463, je nezpůsobitelným pro záznam bodů, neboť po podpisu obou částí zmíněného pokutového bloku, byl následně do dílu „A“, který pokutovaný podepisuje a který se mu nevydává, dopsán popis jednání spočívající ve vjetí do křižovatky na červenou. Krajský soud posoudil tuto námitku jako přípustnou, neboť směřuje proti způsobnosti pokutového bloku jako podkladu pro záznam bodů a nebylo možné ji uplatnit v blokovém řízení. S odkazem na obsah správního spisu krajský soud posoudil soulad údajů obsažených jak v dílu „A“, tak v dílu „B“ téhož pokutového bloku, a rovněž posoudil údaje obsažené pouze v dílu „A“ předmětného bloku. Přitom krajský soud uzavřel, že díl „A“ předmětného bloku obsahuje údaje o době, místě a popisu přestupkového jednání a z těchto nevyplývá, že by došlo k jakémukoli přepisování, opravování či jinému zásahu. Z údajů v části „A“ je seznatelné, v čem spočívalo pokutované jednání žalobce (nezastavení vozidla na červený signál „Stůj!“), a odkaz na § 70 odst. 2 písm. a) zákona o silničním provozu je v souladu s právní kvalifikací spáchaného přestupku, jak je uvedena v dílu „A“ předmětného bloku (dle § 125c odst. 1 písm. f) bod 5 zákona o silničním provozu). Krajský soud sice připustil hypotetickou možnost dodatečného vepsání slovního popisu „*nezastavil vozidlo na červený signál STUJ*“ do dílu „A“ pokutového bloku; poté však na základě odůvodněných úvah a posouzení formálního obsahu pokutového bloku tomuto tvrzení nepřisvědčil a uzavřel, že relevantnost pokutového bloku ze dne 6. 12. 2011 jako podkladu pro zápis bodů do evidenční karty řidiče nebyla zpochybněna. Krajský soud především podotkl, že podepisoval-li žalobce pokutový blok, což žalobce nezpochybnil, nejví se jako zcela důvěryhodné, že by jej podepisoval za situace, pokud by žádný slovní podpis jednání na něm vůbec uveden nebyl

pokračování

(na pokutovém bloku dílu A není škrtáno, či přepisováno; tedy byl-li by tam popis jednání doplněn až později, tj. po podpisu žalobce, nebyl by tam v době podpisu žádný údaj, žalobce by tak podepisoval blok, v němž by nebylo jednání vůbec identifikováno) Konstrukci předestřenou žalobcem vzal proto krajský soud za nedůvěryhodnou.

III. Kasační stížnost a vyjádření žalovaného

Proti rozsudku krajského soudu podal žalobce (stěžovatel) kasační stížnost z důvodů, které podřadil pod § 103 odst. 1 písm. a) a b) s. ř. s.

V kasační stížnosti stěžovatel nesouhlasí s odůvodněním rozsudku, jehož logická stavba má podle stěžovatele nedostatky, které krajský soud „výhradně používá k ochraně presumce správnosti rozhodnutí orgánu státní moci, i když sám prvoinstanční soud pochybuje o standardním způsobu vyplnění pokutového bloku Policií ČR“. Stěžovatel dále namítl, že krajský soud „postavení navrhovatele pana N. jako profesionálního řidiče používá pro zdůvodnění toho, že se nechoval opatrně a neměl tudíž při pochybnostech o vyplnění pokutového bloku tento podepisovat“. Stěžovatel rovněž poukazuje na zjištění krajského soudu, že díly „A“ a „B“ předmětného pokutového bloku „nejsou vyplněny shodně“ a slovní popis přestupku je nestandardně uveden mimo řádkování. Stěžovatel znovu opakuje argument, že v pokutovém bloku bylo uvedeno jiné „paragrafové znění“ přestupku, než jaký byl policisty v blokovém řízení projednán. Stěžovateli nelze přičítat k tíži, že neovládá paragrafové znění silničního zákona, když slovní popis je uveden pouze na díle „A“ pokutového bloku a tento měla k dispozici pouze Policie ČR. Stěžovatel v závěru kasační stížnosti namítá, že krajský soud všechny skutečnosti a důkazy vyložil v neprospěch stěžovatele a na základě provedených důkazů dospěl k nesprávným závěrům; soud se vůbec nezabýval tím, proč nebylo umožněno pořízení důkazu prostřednictvím kamerového systému. Stěžovatel navrhuje, aby Nejvyšší správní soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil krajskému soudu k dalšímu řízení.

Žalovaný ve svém vyjádření ze dne 2. 12. 2015 odkázal na odůvodnění svého rozhodnutí, jež stěžovatel napadl žalobou, a rovněž na své vyjádření k žalobě, na rozhodnutí správního orgánu prvního stupně a na napadený rozsudek krajského soudu. Kasační stížnost pokládá žalovaný za nedůvodnou a navrhuje, aby byla zamítnuta.

IV. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

Stěžovatel opírá kasační stížnost o důvody vymezené v § 103 odst. 1 písm. a) a b) s. ř. s., tj. namítá nezákonnost spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení a upozorňuje na vady řízení spočívající v tom, že skutková podstata, z níž správní orgán v napadeném rozhodnutí vycházel, nemá oporu ve spisech, resp. je s nimi v rozporu. Rozsahem a důvody kasační stížnosti je Nejvyšší správní soud podle § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s. vázán.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek v rozsahu důvodů uplatněných v kasační stížnosti a dospěl k závěru, že není důvodná.

Stěžejním bodem kasační stížnosti je setrvalá námitka stěžovatele proti průběhu blokového řízení, resp. proti obsahu pokutového bloku ze dne 6. 12. 2011, série AL/2009, L 4721463. Stěžovatel namítá, že se nedopustil jednání, které je uvedeno v pokutovém bloku, a tvrdí, že pokutový blok byl upravován tak, že policie „do paragrafového znění uvedla jiný přestupek“, než jaký byl se stěžovatelem projednán.

Jak správně konstatoval krajský soud, je nutno rozlišovat mezi řízením o přestupku a námitkovým řízením o záznamu bodů do registru řidičů. Nemožnost posuzovat v řízení o provedení záznamu do registru řidičů okolnosti týkající se samotného spáchání přestupku je zřejmá z § 123b odst. 2 zákona č. 361/2000 Sb., (*„... záznam v registru řidičů provede příslušný obecní úřad obce s rozšířenou působností ke dni uložení pokuty za přestupek v blokovém řízení nebo ke dni nabytí právní moci rozhodnutí o uložení sankce za přestupek ...“*), na který krajský soud rovněž odkázal. Záznam v registru řidičů lze tedy provést pouze na základě pravomocného rozhodnutí o přestupku, přičemž po souhlasu přestupce s uložení pokuty v blokovém řízení se na toto rozhodnutí nahlíží jako na pravomocné. Právní moc rozhodnutí znamená jeho nezměnitelnost, nemožnost zasahovat do jeho obsahu na základě opravného prostředku. Příslušný obecní úřad jako správní orgán má tedy k dispozici jako podklad pro rozhodnutí o provedení záznamu do registru řidičů pravomocné rozhodnutí o přestupku, do něhož již nelze žádným způsobem zasáhnout. Nejvyšší správní soud již v rozsudku ze dne 13. 10. 2010, čj. 1 As 16/2010 - 105, konstatoval, že správní orgán rozhodující v řízení o námitkách proti provedení záznamu bodů v registru řidičů je oprávněn zkoumat pouze to, zda existuje způsobilý podklad pro záznam, tj. pravomocné rozhodnutí příslušného orgánu veřejné správy či soudu ve smyslu § 123b odst. 1 a 2 zákona o silničním provozu, zda záznam v registru řidičů byl proveden zcela v souladu s tímto způsobilým podkladem a zda počet připsaných bodů odpovídá v příloze k zákonu o silničním provozu obsaženému bodovému hodnocení jednání. *„Správní orgán v tomto řízení však zásadně nepřezkoumává správnost a zákonnost aktů orgánů veřejné moci, na základě kterých byl záznam proveden, neboť na tyto akty je třeba nahlížet jako na správné a zákonné, a to až do okamžiku, než je příslušný orgán veřejné moci zákonem předvídaným postupem prohlásí za nezákonné a zruší je (zásada presumpce správnosti aktů orgánů veřejné moci)“* (obdobně i rozsudek NSS ze dne 6. 8. 2009, č. j. 9 As 96/2008 - 44, odvolávající se na předchozí judikaturu krajských soudů).

Vzhledem ke shora popsanému vymezení předmětu řízení o námitkách krajský soud zcela správně konstatoval, že žalovanému nepříslušelo zabývat se hodnocením skutkové stránky přestupku a okolnostmi projednání přestupku, měly-li směřovat k období před rozhodnutím v blokovém řízení. Z uvedeného důvodu bylo pro krajský soud nepodstatné, zda bylo možno provést dokazování záznamem kamerového systému, resp. proč takový důkaz proveden nebyl. S uvedeným právním názorem krajského soudu se lze ztotožnit. Krajský soud ani žalovaný nebyli oprávněni, natož povinni, důkaz záznamem kamerového systému v řízení o námitkách provádět, neboť ten by v dané věci nebyl způsobilý ničeho na provedených záznamech bodů změnit.

Námitku stěžovatele, že se krajský soud jen „subtilně“ vyjádřil k námitce neprovedení důkazu záznamem kamerového systému, Nejvyšší správní soud tuto námitku pokládá za nedůvodnou. Krajský soud v napadeném rozhodnutí podrobně a srozumitelně

pokračování

vysvětlil, proč v průběhu správního řízení a v řízení před krajským soudem nebylo možno zabývat se námitkami, které souvisí se samotným spácháním přestupku dne 6. 11. 2011, který byl projednán v blokovém řízení, tedy ani námitkou týkající se důkazu kamerovým záznamem.

Stěžovatel vytýká krajskému soudu nedostatky v odůvodnění rozsudku, které měl krajský soud použít výhradně k ochraně presumce správnosti zpochybňovaného pokutového bloku, přestože soud sám vyjádřil pochybnosti o způsobu vyplnění pokutového bloku Policií ČR. Nejvyšší správní soud v této otázce názor stěžovatele nesdílí. Tvrdí-li stěžovatel, že krajský soud měl pochybnosti o způsobu vyplnění pokutového bloku, pak Nejvyšší správní soud poukazuje na to, že šlo o pochybnosti výlučně v rovině hypotetické. Krajský soud sice poukázal na konstantnost tvrzení stěžovatele a připustil, že způsob jakým byly vyplněny některé z údajů v dílu „A“, není zcela obvyklý a slovní popis „*nezastavil vozidlo na červený signál STUJ*“ mohl být vepsán dodatečně, zároveň ale zdůraznil, že se jednalo o úvahu hypotetickou, a následně podrobně a přesvědčivě zdůvodnil, proč této konstrukci jako nepravděpodobné nepřisvědčil. Krajský soud posoudil obsahové náležitosti obou částí vystaveného a ručně vypsáného pokutového bloku a konstatoval, že předmětný pokutový blok obsahuje veškeré zákonem stanovené formální náležitosti tak, jak stanoví § 85 odst. 4 zákona o přestupcích, tj. obsahuje jednoznačné údaje o tom, komu, kdy a za jaký přestupek byla pokuta v blokovém řízení uložena, včetně podpisu stěžovatele coby osoby obviněné z přestupku. Nejvyšší správní soud na tomto místě znovu zdůrazňuje, že podpisem pokutového bloku obviněný z přestupku souhlasí se splněním všech podmínek pro vydání rozhodnutí v blokovém řízení. Pokutový blok, který se vydá pachateli přestupku, je zvláštním druhem rozhodnutí o přestupku a dokladem o zaplacení pokuty. Vyznačení předepsaných údajů na pokutovém bloku uvádí pachatele, konkretizuje přestupek a je i ochranou pachatele, aby za totéž jednání nebyl popřípadě postižen vícekrát.

Stěžovatel nezpochybnil svůj podpis na pokutovém bloku v průběhu správního ani soudního řízení a stvrzením převzetí pokutového bloku souhlasil s vyřízení věci v blokovém řízení. Podpis stěžovatele na pokutovém bloku potvrzuje jeho zavinění za přestupek a dále i veškeré zde uvedené skutečnosti, tj. zejména, že přestupek byl spolehlivě zjištěn, odpovídá zde uvedenému popisu. Pokud stěžovatel měl na místě samém pochyby o spáchaném přestupku (tvrdí-li, že nejel na červenou, ale pouze „uvízl“ v křižovatce), bylo pouze na něm, zda bude za tohoto stavu souhlasit s blokovým řízením či nikoli a bude se hájit ve správním řízení. Stěžovatel jako obviněný z přestupku se svým souhlasem vyjádřeným podpisem bloku dobrovolně vzdal důkladnějšího zjišťování skutkového stavu věci v řízení o přestupku i opravných prostředků (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 3. 2013, č. j. 1 As 21/2010 - 65).

Nejvyšší správní soud konstatuje, že krajský soud se v napadeném rozhodnutí přesvědčivě a logicky vypořádal s námitkou stěžovatele, stran absence slovního popisu přestupkového jednání, čímž byl policisty uveden v omyl. Krajský soud tento argument posoudil jako nepravděpodobný, neboť tvrzením stěžovatele nenásvědčuje „ani celkový obsah dílu „A“ pokutového bloku, ani soulad údajů ohledně identifikace přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bodu 5. zákona o silničním provozu na dílech „A“ a „B“ pokutového bloku“. Jestliže stěžovatel namítá, že krajský soud nedůvodně přihlédl ke skutečnosti, že stěžovatel je profesionální řidič, pak zdejší soud poukazuje na to, že tento argument uvedl

jako první právě stěžovatel; i v kasační stížnosti sám uvádí, že jako řidič z povolání „by nikdy nepodepsal pokutový blok, kdyby měl jakoukoliv pochybnost o tomto bokovém řízení“. Obviněný z přestupku, tím spíše pokud jde o profesionálního řidiče, si musí být vědom, že podpisem bloku stvrzuje zde uvedené skutečnosti, tj. popis přestupkového jednání, jeho kvalifikaci, svoji identifikaci a výši uložené pokuty. Krajský soud proto nepochybil, pokud k okolnosti, že stěžovatel je řidič z povolání, při hodnocení věci přihlédl.

Na základě výše uvedených důvodů dospěl Nejvyšší správní soud po přezkoumání napadeného rozsudku krajského soudu k závěru, že nebyly naplněny tvrzené důvody v kasační stížnosti podle § 103 odst. 1 písm. a) a b) s. ř. s. Kasační stížnost proto podle § 110 odst. 1 poslední věty s. ř. s. zamítl.

O nákladech řízení rozhodl Nejvyšší správní soud v souladu s § 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel nebyl ve věci úspěšný, proto nárok na náhradu nákladů řízení nemá; žalovanému náklady řízení nad rámec jeho běžné činnosti podle obsahu soudního spisu nevznikly, proto mu Nejvyšší správní soud náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti nepřiznal.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 10. února 2016

JUDr. Lenka Matyášová
předsedkyně senátu